

РЕШЕНИЕ

№ 1562

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 12.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13391** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл.1 ЗОДОВ.

Образувано е на основание постъпила искова молба от Г. Ц. Г. от [населено място], обл.В., депозирана чрез пълномощника му адв. И. М. от АК –В., с която е предявил против ИА „Автомобилна администрация“, [населено място] иск за сумата от 400 лева, представляващи обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, вследствие на сторени разноски за платено адвокатско възнаграждение в хода на съдебното обжалване на Наказателно постановление №42-0000608/18.04.2018 г., отменено с влязло в законна сила на 15.10.2019 г. Решение №31 от 02.08.2019 г., постановено по НАХ дело №580/2018 г. на Районен съд – Ботевград. Претендира се и законната лихва, считано от датата на предявяване на иска и направените в хода на настоящото съдебно производство разноски.

Ответникът, ИА „Автомобилна администрация“, [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт Зора К., в представен писмен отговор признава иска за основателен за претендираните вреди за изплатен адвокатски хонорар в размер на 400 лева, както и претенцията за присъждане на законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска. Относно претенцията за разноски в настоящото производство счита, че следва да бъде приложена хипотезата на чл.78, ал.2 ГПК, тъй като ответникът не е дал повод за завеждане на иска. Освен това се твърди, че ищецът не е отправил до ответника искане под каквато и да е форма за заплащане на платения адвокатски хонорар под формата на обезщетение. Направено е искане за

постановяване на решение при условията на чл.237 ГПК. Липсата на изрично изявление от страна на ищеца в тази насока препятства постановяване на такова решение.

Представителят на СГП счита предявения иск за основателен и доказан по размер, поради което дава заключение, че същият следва да бъде уважен.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е НАХД № 580/2018 г. по описа на Районен съд – Ботевград., предмет на разглеждане по което е било Наказателно постановление №42-0000608/18.04.2018 г., издадено от и.д. Началника на ОО „АА“, [населено място].

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

С издадено от и.д. Началника на ОО „АА“, [населено място] постановление №42-0000608/18.04.2018 г.на ищеца е била наложена глоба в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл.66, т.1 от Наредба №33 от 03.11.1999 г. на МТ. Същото е обжалвано по съдебен ред и е отменено с Решение № 31/02.08.2019 г., постановено по НАХД № 580/2018 г. по описа на Районен съд – Ботевград. В производството пред районния съд ищецът е ползвал адвокатска защита, видно от приложения договор за правна защита и съдействие, като е заплатил в брой на 27.11.2018 г. сумата от 400.00 лева. Отменителното решение не е обжалвано от АНО и е влязло в сила на 15.10.2019 г. Предвид изложеното съдът приема за установен фактът на извършено от ищеца плащане на адвокатски хонорар за защита производството пред РС – Ботевград.

Разноските на ищеца в настоящото производство възлизат на 310 лева. Сумата от 300.00 лева същият е заплатил в брой на 14.11.2019 г. за адвокатска защита, видно от приложения договор за правна защита и съдействие, а 10.00 лева е внесъл като държавна такса за образуване на настоящото дело.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. В случая се претендира обезщетение от незаконосъобразно наказателно постановление. Макар последното да не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, съгласно ТП № 2/2015 г. на Общото събрание на Гражданска колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, исковите за вреди от отменени незаконосъобразни НП, включително и такива за присъждане на разноски в процеса на обжалване са с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ и следва да се разглеждат по реда на исковото производство, предвидено в рамките на административния процес. Прието е, че определяща за квалификацията на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, който го е издал. НП се издава в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт и е резултат от санкционираща административна дейност.

В настоящото производство безспорно се установи, че НП, от което се твърди, че са настъпили вредите, е отменено с влязло в сила решение, а искът е предявен против юридическото лице, чийто орган го е издал, което съгласно чл.205 АПК е пасивно легитимирано да отговаря за причинените вреди. НП е издадено от Началника на ОО „АА“, [населено място], при което и съгласно чл.2, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", именно последната е

юридическо лице на бюджетна издръжка към Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията със седалище С.. Предвид това искът е процесуално допустим.

Основателността на иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при/или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата или общината по посочения ред.

В настоящото производство безспорно се установи наличието на изискуемите предпоставки за основателност на иска. Предвид отмяната на НП по съдебен ред в проведено производство по ЗАНН е налице незаконосъобразно НП. Именно в това производство, приключило с отмяна на НП, ищецът е направил разноски за адвокатска защита в размер на 400.00 лв. Следователно същият е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на адвокатски хонорар за процесуално представителство по делото, образувано във връзка с издаденото НП. Платеният от ищеца адвокатски хонорар в производството по отмяна на НП представлява имуществена вреда за него, доколкото установената парична сума е излязла от патримониума му, вследствие на което имущественото му състояние е намалено. Следователно налице е и втората изискуема предпоставка - вреда, в случая имуществена. Съдът намира, че установената имуществена вреда е в пряка причинно-следствена връзка с отмененото НП. Именно издаденото НП е причина за заплащане на адвокатски хонорар за процесуално представителство при съдебното му обжалване, защото издаденото НП, породило интерес от обжалването му, е причина за упълномощаването на адвокат и заплащането на хонорар, което е породило и правото на защита на наказаното лице, включително и чрез адвокат. Ако НП не беше издадено, за ищеца нямаше да е налице право на обжалване, съответно нямаше да плати хонорар за това. Следователно именно издаденото НП, което наказаното лице е счело за незаконосъобразно, е предпоставка за ангажиране на адвокатска защита чрез сключване на договор за правна защита и съдействие, последица от което е и заплащането на хонорар в производството пред РС. По тези съображения съдът счита, че е налице и третата предпоставка за основателност на иска, а именно пряка причинна връзка между незаконосъобразното НП и настъпилия вредоносен резултат. Следователно предявеният иск се явява основателен относно претендираните имуществени вреди вследствие заплатени разноски за адвокатска защита в производство по обжалване на НП пред РС, чийто размер възлиза на 400.00 лева.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният иск е основателен и доказан в размер от 400.00 лева, в който следва да бъде уважен и ответникът осъден да заплати на ищеца тази сума, представляваща претърпени от него имуществени вреди, вследствие направени разноски за адвокатска защита при съдебното обжалване на Наказателно постановление №42-0000608/18.04.2018 г., издадено от и.д. Началника на ОО „АА“, [населено място], отменено като незаконосъобразно. Основателността на главния иск води до основателност и на акцесорния за присъждане на законната лихва, считано от датата, от която е поискана, а именно датата на предявяване на иска

- 27.11.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

При този изход на делото и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ основателно се явява искането на процесуалния представител на ищеца за присъждане на разноски. От приложения договор за правна защита и съдействие се установява, че ищецът е заплатил сума от 300.00 лева в брой. Внесена е и дължимата държавна такса в размер на 10.00 лева. Съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ, която норма е специална по отношение на чл.143 АПК, направените от ищеца разноски за адвокатска защита следва да се присъдят съразмерно на уважената част от иска. Искът се уважава изцяло за предявената сума, поради което на ищеца се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лева и 10.00 лева, направени разноски за държавна такса за разглеждане на делото. По този начин общата сума на дължимите му деловодни разноски възлиза на 310.00 лева, която сума ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца, като направени от него разноски в настоящото производство.

Съдът не споделя тезата на ответника, че е налице хипотезата на чл.78, ал.2 ГПК, поради което разноските следва да бъдат възложени в тежест на ищеца. За да се възложат съдебните разноски върху ищеца, независимо от уважаването на исковата му претенция, нормата на чл.78, ал.2 ГПК предвижда наличието на две кумулативно изискуеми материалноправни предпоставки: ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и да е признал иска. Действително с отговора на исковата молба ответникът е направил изявление за признание на иска. Ответникът обаче с поведението си е дал повод за завеждане на делото, тъй като в периода от узнаване за исковата молба до датата на постановяване на съдебното решение, той е можел да предложи на ищеца споразумение, но не го е сторил. Можел е да покани ищеца да му плати претендираната сума - на каса, по банков път или по друг, предвиден в закона начин, каквито действия не са установени. Самото признание на иска, без по-нататъшни действия по реално заплащане на сумата, не е основание при уважаване на иска съдебните разноски да се възложат на ищеца, а не на ответника, както повелява специалната разпоредба на чл.10, ал.3 ЗОДОВ. Освен признанието на иска, за освобождаване на ответника от дължимите разноски е необходимо и реално заплащане на исковата сума на ищеца, каквото плащане в хода на съдебното производство не е извършено. Следователно разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК не може да намери приложение в случая.

Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА ИА „Автомобилна администрация“, [населено място] да заплати на Г. Ц. Г. от [населено място], обл.В., сумата от 400.00 /четирисотин/ лева, ведно със законната лихва, считано от 27.11.2019 г. - датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на главницата, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на отменено с влязло в сила решение Наказателно постановление №42-0000608/18.04.2018 г., издадено от и.д. Началника на ОО „АА“, [населено място]. ОСЪЖДА ИА „Автомобилна администрация“, [населено място] да заплати на Г. Ц. Г. от [населено място], обл.В., деловодни разноски по делото в размер на 310.00 /триста и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: